

Bemoediging 27-5-2020 corona

Mededelingen

Gebed

Lieve God,

We voelen het verlangen om weer wat te kunnen gaan doen.

De kinderen van de basisschool mogen weer naar school,
en we horen dat zij daar zelfs blij om te zijn.

Ook anderen staan te trappelen, omdat ze graag willen,
maar vaak ook omdat ze moeten.

Om het hoofd boven water te houden.

Maar hoe dan?

De blijvende dreiging dwingt ons om ons ernstig te beperken
en tegelijkertijd wringt dat met hoe we ons werk moeten kunnen doen
en ook mens kunnen zijn met elkaar.

We verpieteren als mens, omdat het niet goed is dat de mens alleen is, toch?

Dat zei U zelf, en nu ziet U ons ieder op onze eigen vierkante anderhalve meter
wachten, proberen, toch nog op handen zitten, en pionieren.

Geef ons rust om antwoorden te vinden op vragen die we gaandeweg ontdekken.

Geef ons gehoor aan elkaar.

Blijf ons behoeden voor het kwaad dat dreigt,
en wees met de zieken en zij die hen verzorgen.

We bidden om alle ouders die mensen over de hele wereld aan dit virus zijn kwijtgeraakt
en om alle moeders en vaders die we missen.

Zie naar ons om, omhels ons, we hebben het nodig.

Amen

Bijbel: Mt 28: 16-20

Je hebt van die momenten dat je even niet weet hoe verder. Je kunt precies vertellen hoe een ander zou reageren op de situatie, maar voor jezelf heb je het antwoord niet. Ik ken mensen die nuchter blijven, mensen die gaan eten, mensen die verstijven en niet in staat zijn om maar iets te doen. En ik weet wel hoe ik ongeveer op situaties zou reageren, maar het bijzondere aan deze situatie is, dat het nieuw is, spannend en gevaarlijk. Maar het is ook precies datgene wat ik het liefste zou wensen.

De kerk mag weer open.

Gefaseerd, voorzichtig, voor slechts bepaalde doelgroepen, geregistreerd en geregisseerd, en met 1001 en 1 richtlijnen om te voorkomen dat we een gevaar worden voor elkaar. Eigenlijk mag de kerk open, maar moeten de mensen op slot blijven, zal ik maar zeggen.

Hoera! Of dan misschien niet hoera!?

Want, hoe doe je dat? Hoe werk je aan een betrokken en sterke gemeenschap? Hoe zorg ik voor verbinding in een gemeenschap die elkaar nauwelijks kan zien? Hoe maak ik onze kerk vruchtbaar als ik niet kan ontmoeten? Wat kunnen we in de komende tijd meer dan een telefoontje op zijn tijd? Ik weet het niet zo goed.

We zijn hard bezig om te onderzoeken hoe we de kerk weer open kunnen stellen en er wordt ook gekeken naar een beeldverbinding om u in elk geval wat te kunnen laten zien bij wat we zeggen, maar er is natuurlijk veel meer dan de zondagse eredienst alleen.

In gedachten maak ik plannen die variëren van twee keer per week de kerk open stellen zodat u in de Stigt een praatje kunt maken met elkaar of met mij, tot koffie drinken via de digitale snelweg. En ik vraag me af waar de behoefte ligt? Wat zou werken? Wat zal ik proberen? Hebben anderen een goed idee?

En dan denk ik aan Johannes en Lukas en Thomas en al die andere vrienden.

Vertel het alle volken en doop hen en leer hen wat Ik jullie opgedragen heb. En ik stel me zo voor dat na de feestelijkheden van Pinksteren er zo'n moment was dat ze aan het aanrecht stonden en hun koffie ingeschonken hadden en dachten; ok, hoe nu verder?

Als echte pioniers hadden ze een ideaal in hun hoofd – volle zalen en lof voor de Heer- maar kregen ze te maken met een harde werkelijkheid. De werkelijkheid van mensen die al een ander geloof aanhingen, een imago dat gekleurd was door radicaliteit, mensen met haast, andere zorgen en luxe problemen.

Maar toen Petrus zijn koffie op had, zal hij gezegd hebben tegen zijn vrienden dat hij toch wat ging doen. Dat hij niet van plan was om stil binnen te blijven zitten afwachten. En hij zal misschien wel naar de markt zijn gelopen en het evangelie zijn gaan verkondigen vanaf een sinaasappelkist. En na vele uren in de brandende zon op die kist zal hij chagrijnig thuis gekomen zijn omdat alleen die schlemiel van de weduwe van drie straten verderop achter hem aan liep. En Johannes moest hem tot kalmte manen en zei; rustig aan. Laten we eens een zaaltje regelen waar mensen rustig zelf naar binnen kunnen lopen. We geven ze een honingkoek en gaan met hen in gesprek. Wie weet wat er dan van komt. En Thomas interrumpeerde en snauwde; hoe lang wil je dat volhouden? En Lukas herinnerde hen eraan dat het wel goed zou komen want ze hadden nu toch hulp van de Geest?

Maar allemaal. Zij en ook ik en misschien ook u, waren we op zoek naar verbinding. Naar de mogelijkheden voor een vitale groep mensen rond het woord van Jezus.

De middelen die ons nu ter beschikking staan zijn net zo beperkt als de middelen die de discipelen toen hadden. Wij kunnen niet bij elkaar komen, zij hadden nog geen enkel netwerk en moesten het hebben van horen zeggen en brieven. Hoe kon het dan toch een wereldwijde gemeenschap worden?

Natuurlijk door de Geest. Een geschenk van God waar ook wij nog op terug mogen vallen als we het niet meer weten. Door de Geest is God ons nabij. Reden genoeg om daar komende zondag met een groot feest dankbaar voor te zijn.

Maar ook doordat we met elkaar in gesprek zijn en blijven. Op welke manier dan ook. Een gesprek dat gevoerd mag worden op de grenzen van wat wij ideaal en werkelijkheid noemen. Want vragen stellen en iemand uithoren over zaken is niet genoeg. Je moet ook over een flinke dosis nieuwsgierigheid beschikken en het helpt als er ruimte is om het oneens te zijn.

Door die onenigheid leer je van elkaar waar we het meeste waarde aan hechten en daarmee creëer je een vertrouwensbasis. Ik weet waar jij voor staat en al ben ik het niet met je eens, jij bent een goed mens. Zoals Petrus en Paulus met elkaar twisten en toch uiteindelijk weten dat zij hun vertrouwen vinden in het evangelie van Jezus. Besnijdenis? Voor jou belangrijk? Voor mij niet. Maar we zijn verbonden door de genade van Christus. Hij is onze Redder.

We hoeven echt niet allemaal halleluja-zingend in de kerk te zitten om het toch te laten werken. Juist waar de grootste weerstand zit, zit vaak ook de meeste interesse. Daar kun je leren, verrast worden en misschien wel gaan twijfelen aan de stelligheid van je eigen gelijk.

Dus om het goed te hebben met elkaar, om gemeenschap te blijven, om verbinding te houden, hebben we uitwisseling nodig van meningen. We hebben gesprek nodig. Een stukje schuurpapier om elkaar te schaven en polijsten.

Normaliter was ons kerkgebouw de plek waar dat allemaal gebeurde. Een broedplaats voor de gaven van God. Dus als dat gebouw ineens niet meer veilig is.....Ik zal zeker niet zeggen dat ik daar nu een oplossing voor heb, maar ik weet na het schrijven en uitspreken van deze bemoediging wel hoe ik daarnaar kan zoeken. Met de Geest en met u. Net als de discipelen zullen we moeten uitvinden wat er kan en wat werkt.

Buiten op de parkeerplaats preken? Koffieochtenden? Een doorgeefschrift met voorbeden? Een app met bemoedigingen?

Misschien kunnen we samen zoeken naar wat het beste bij ons past, want ik zeg het zo vaak; alleen kan ik het zeker niet.

Maar het mooie is, al ken ik de juiste richting niet; ik sluit mijn ogen en mijn handen en weet; het hoeft ook niet alleen. Je doet het samen.

Ik wil u uitdagen om mee te denken om ook in onze huizen een plek te maken voor geestkracht en dan te zoeken naar antwoorden. Hebt u genoeg aan wat er nu geboden wordt? Of wilt u samen met ons zoeken naar nieuwe openingen om onze gemeenschap een krachtige gemeenschap te houden waar de Geest kan waaien over iedereen?

Laat het weten!

Amen

Lied: De Helper, Gerald Troost op het album Pinksteren, Spotify

Zegen

De Heer zij voor u

om u de juiste weg te wijzen.

De Heer zij naast u

om u in de armen te sluiten en

te beschermen tegen gevaren van links en rechts.

De Heer zij achter u

om u te bewaren voor gemene

aanvallen van anderen.

De Heer zij onder u

om u op te vangen als u dreigt te vallen

De Heer zij in u

om u te troosten als u verdrietig bent.

De Heer zij om u heen

om u te verdedigen als mensen over u heen vallen.

De Heer zij boven u

om u te zegenen.

Moge God zich over u ontfermen.

nu en altijd.